

О. ХЕНРИ

ТРЕТИЯТ ПРОДУКТ

Превод от английски: Тодор Вълчев, 1977

chitanka.info

Надписът „Валамброза — мебелирани апартаменти“ не отговаря напълно на съдържанието. Това всъщност са две стари къщи с фасада от кафеникав пясъчник, съединени в едно. От едната страна долният етаж се оживява от възлетките и шапките на витрината на модистката; от другата е помрачен от застрашителната изложба и вероломните обещания на зъболекаря, който лекува и вади зъби безболезнено. Тук може да се наеме стая за два долара на седмица, а може и за двайсет. Населението на Валамброза се състои от секретарки, музиканти, борсови посредници, продавачки, дописници, начеващи художници, мошеници и други лица, които се навесват по перилата на стълбището всеки път, когато откъм входа се разнесе звън.

Тук ще се занимаем само с двама от обитателите на Валамброза, въпреки нашите уважения и към всички останали.

Един ден, когато към шест часа следобед Хети Пепър се прибираше в стаята си на третия етаж — изглед към двора, три и петдесет на седмица, — носът и брадичката ѝ бяха по-изострени от обикновено. Да те уволнят от универсалния магазин, в който си работил четири години, и да имаш в джоба си само петнайсет цента — това наистина облагородява чертите на лицето.

Докато Хети се качва към третия етаж, две думи за биографията ѝ.

Преди четири години тя влезе една сутрин в „Най-големият универсален магазин“ с още седемдесет и пет момичета, които искаха да постъпят на работа в отделението за дамски блузи. Фалангата от кандидатки представляваше зашеметителна изложба от красавици, чиито валма от руси коси биха стигнали да скрият голотата на сто Годиви.

Деловитият, студеноок, безизразен, плешив млад човек, който трябваше да отбере шест от кандидатките, усети как се задушава — сякаш се давеше в море от ясминов парфюм, над което плуваха бухлати бели облаци с ръчна бродерия. И изведнъж на хоризонта се появи платно. Хети Пепър, грозноватичка, с презрително пламъче в малките зелени очи, с шоколадена коса, облечена в скромнен ленен костюм, с напълно разумна шапка на главата, стоеше пред него, без да скрива нито една от своите двайсет и девет години.

— Вие сте приета! — извика плешивият млад човек, това го спаси.

Та тъй започна работа Хети в „Най-големият универсален магазин“. Да ви разказвам как тя достигна до заплата от девет долара седмично, би означавало да компилирам биографиите на Херкулес, Жана д'Арк, Юна^[1], Йов и Червената шапчица. А каква беше първоначалната и заплата — това няма да кажа. Сега около тези въпроси се разгарят страсти и никак не ми се ще някой милионер, собственик на универсален магазин, да се покатери по пожарната стълба и да вземе да хвърля динамитни бомби в будоара ми ма покрива.

Как Хети бе уволнена от „Най-големият универсален магазин“? Тази история дотолкова прилича на разказаното за назначаването ѝ, че се боя да не стана скучен.

Всяко отделение в магазина си има завеждащ — вездесъщ, всезнаещ и всеяден човек, който вечно ходи с червена вратовръзка и с бележник в ръка. Съдбите на всички момичета от неговото отделение, които живеят с еди-колко (вж. официалните статистически данни) долара седмично, са изцяло в неговите ръце.

В Хетиното отделение завеждащият беше деловит, студеноок, безизразен, плешив млад човек. Когато се разхождаше из владенията си, струваше му се, че плава по море от ясмонов парфюм, над което се носят бухлати бели облаци с машинна бродерия. От много сладко на човек му втръсва. Грозноватото лице на Хети Пепър, нейните изумрудени очи и шоколадени коси бяха за него желан зелен оазис в пустинята от досадна красота. Веднъж, в едно закътано ъгълче, той я опипа нежно по ръката — на три пръста над лакътя. Ала тя така го шамароса с жилестата си, не дотам лилийно-бяла ръка, че той отлетя на три крачки. Сега разбирате защо след трийсет минути Хети Пепър трябваше да напусне „Най-големият универсален магазин“ с петнадесет цента в джоба си.

Тази сутрин говеждите ребра се продават по шест цента паунда (месарски паунд). Но в деня, в който Хети бе „освободена“ от работа, те струваха седем цента и половина. Само благодарение на това стана възможен този разказ. Иначе с останалите четири цента би могло...

Но в сюжета на всички хубави разкази в света все нещо не достига, така че не можете да ме вините, че не спазвам правилото.

С говеждото в ръка Хети се изкачваше към стаята си на третия етаж — изглед към двора, три и петдесет на седмица. Порция вкусно,

горещо задушено за вечеря, един здрав сън и на сутринта тя отново ще бъде готова за подвизите на Херкулес, Жана д'Арк, Юна, Йов и Червената шапчица.

В стаята си тя извади емайлирана тенджерка от шкафчето за порцеланови... искам да кажа, глинени съдове и започна да рови из всички кесии, търсейки картофи и лук. След това ровене носят и брадичката ѝ се изостриха още повече.

Нямаше нито картофи, нито лук. Нима може да се направи говеждо задушено само с говеждо? Лесно е да направиш мидена супа без миди, супа от костенурки без костенурки, кафена торта без кафе, но да сготвиш говеждо задушено без картофи и лук, е невъзможно.

Е, в краен случай едно голо говеждо може да спаси човека, изгладнял като вълк. С малко сол и пипер и лъжица брашно, предварително размито в студена вода, ще стане. Няма да е вкусно като омари по нюбъргски, нито разкошно като празничен сладкиш, по ще свърши работа.

Хети взе тенджерката и се отправи към дъното на коридора. Според рекламите на Валамброза там трябваше да има течаща вода. Но казано само между нас и водомера, водата не течеше, а църцореше или капеше едва-едва; обаче това са технически подробности, които нямат място тук. Имаше и мивка, около която квартирантите се събираха често, за да изхвърлят утайката от кафето и да видят коя с какъв пенъар е облечена.

При тази мивка Хети свари едно момиче с гъста, тъмnozлатиста артистична коса, което миеше два големи картофа. Малцина можеха да се похвалят, че познават Валамброза и нейните тайни така добре, както Хети. Пенъарите бяха нейната енциклопедия, нейният биографичен справочник, нейното осведомително бюро, от което тя научаваше кой е пристигнал и кей си е заминал. От един розов пенъар, обшит със зелен кант, тя знаеше, че момичето с картофите е миниатюристка и живее в мансарда — или както е прието да се казва, „ателие“ — горе на покрива. Хети не знаеше точно какво е това миниатюра, но беше уверена, че не е къща; защото бояджиите, при все че носят изпомацани комбинезони и на улицата вечно навират стълбите си в лицето ти, у дома си, както е известно, поглъщат огромни количества храна.

Картофеното момиче беше слабичко и дребно и се справяше с картофите така, както стар ерген се справя с бебе, на което никнат

зъби. В дясната си ръка държеше тъп обуцарски нож, с който се мъчеше да обели единия картоф.

Хети я заговори с толкова строго официален тон, че беше ясно намерението ѝ в следващата минута да мине на съвсем непринуден и фамилиарен.

— Извинете, че ви се мяска в работата — каза тя, — но като белите картофа по този начин, много нещо се губи. Това са пресни картофи, трябва само да ги остържете. Дайте да ви покажа.

Тя взе картофа и ножа и започна да ѝ показва.

— О, много ви благодаря — въздъхна момичето. — Аз не знаех. И на мен ми се свидеше да изхвърлям толкова нещо, но мислех, че картофи се белят само по този начин. Когато човек се храни само с едни картофи, обелките не са без значение.

— Кажи, мила — рече Хети и ножът ѝ замръзна във въздуха, — и ти едва свързваш двата края, нали?

Миниатюрната художничка се усмихна с гладна усмивка.

— Така е. Изкуството — или поне това изкуство, с което аз се занимавам — не се търси много. За вечеря имам само тези два картофа. Но това не е чак толкова лошо — топлички, с малко масълце и сол...

— Дете мое, самата съдба ни събра — каза Хети и мимолетна усмивка смекчи острите ѝ черти. — Аз също съм закъсала здравата; но в стаята си имам ей такова парче месо, колкото стайно кученце. Какво ли не правих, за да намеря картофи, само дето не съм се молила на бога. Хайде да обединим нашите интендантски складове и да си направим задушено. Ще го сготвим в моята стая. Но трябва да намерим и лук. Виж какво, детето ми, дали в хастара на ланското ти тюленово палто не е изпаднал някой и друг цент? Аз бих тръчнала до ъгъла да купя лук от стария Джузепе. Задушено без лук е по-лошо от жур без сладкиши.

— Можете да ме наричате Сесилия — каза художничката. — Нямам пукната пара. Последния си цент похарчих още преди три дни.

— Значи, ще трябва да отложим лука, вместо да го сложим в тенджерата. Мога да поискам една глава от портиерката, но не ми се ще след това всички да разберат, че съм останала без работа. И все пак добре би било да имаме лук.

В Хетината стая двете се заеха да приготвят вечерята. Ролята на Сесилия се заключаваше в това, да седи безпомощно на кушетката и да се моли с гукащ глас да ѝ бъде позволено да помогне с нещо. Хети заля месото със студена солена вода и сложи тенджерката на газовата печка с една-единствена горелка.

— Де да имахме и лук! — въздъхна Хети, докато стържеше картофите.

На стената срещу кушетката бе забоден ярък, крещящ плакат, рекламиращ най-новия ферибот на една от железопътните компании, построен, за да се съкрати пътят между Лос Анжелос и Ню Йорк с една осма от минутата.

Обръщайки глава посред монолога си, Хети видя, че гостенката ѝ е приковала поглед в идеализираното изображение на порещия пенливите вълни ферибот и по бузите ѝ се стичат сълзи.

— Какво има, мила Сесилия — прекъсна работата си тя. — Толкова ли е лоша тази картинка? Аз не разбирам от изкуство, но мисля, че тя освежава стаята. Разбира се, една художничка-маникюристка веднага може да ме опровергае и да каже, че това е гадост. Ако не ти харесва, да я сваля. Боже мой, как нямаме поне една глава лук!

Но миниатюрната миниатюристка се разрева с глас и заби нос в грубата тапицерия на кушетката. Тук се криеше нещо много по-дълбоко от накърненото естетическо чувство на художника при вида на тази калпава литография.

Хети разбра това. Тя отдавна се бе примирила с ролята си. Как не ни достигат думи, когато се мъчим да опишем макар и само една човешка черта! Навлезем ли в абстрактните понятия, изгубени сме. И обратно: колкото по-близо до Естеството са думите, които се ронят от устата ни, толкова по разбираеми са те. Фигуративно казано, някои хора са Гърди, други — Ръце, трети — Глави, четвърти — Мишци, пети — Нозе, шести — Плещи за тежък товар.

А Хети беше Рамо. Нейното рамо бе кокалесто и остро, ала през целия и живот хората скланяха глави на него — както метафорично, тъй и буквално — и оставяха там всичките си неприятности или поне половината. Подхождайки към живота от анатомическо гледище, което не е по-лошо от всяко друго, можем да кажем, че на Хети по рождение

бе ѝ писано да бъде рамо. Трудно би се намерила ключица, така предразполагаща към доверие, както нейната.

Хети беше само на трийсет и три години и още не можеше да надживее леката болка, която я бодваше всеки път, когато някоя млада красива главица търсеше утеха на рамото и. Но само един поглед в огледалото неизменно убиваше тази болка. Сега тя също хвърли строг поглед към попуканото старо огледало над газовата печка, понамали пламъка под бълбукащата тенджера с месото и картофите, после пристъпи към кушетката и положи главата на Сесилия върху рамото-изповедня.

— Хайде, миличка, разказвай — заувещава я тя. — Сега разбирам, че не изработката на плаката те е разстроила. Запознали сте се на ферибота, нали? Хайде, Сесилия, хайде, детето ми, успокой се и разкажи всичко на така си Хети.

Ала младостта и мъката трябва първо да изхвърлят излишните въздишки и сълзи и тогава да насочат лодката на мечтите към желаните острови. И ето че след малко, притиснала се до жилестата решетка на изповедалнята, каещата се грешница — или може би благословената причастница на свещения огън? — и разказа простичко и непресторено цялата история.

— Това се случи само преди три дни. Връщах се с ферибота от Джързи. Старият господин Щъръм, търговец на картини, ми беше казал за един богаташ от Нюарк, който искал да поръча миниатюрен портрет на дъщеря си. Отидох да се видя с този човек и да му покажа някои от моите работи. Когато му казах, че миниатюрата ще струва петдесет долара, той се изкикоти като хиена и каза, че пастелен портрет, двацет пъти по-голям от миниатюрата, щял да му излезе само осем долара.

Имах пари само колкото да си купя обратен билет до Ню Йорк. Бях изпаднала в такова настроение, че не ми се живееше нито ден повече. Това вероятно е било изписано на лицето ми, защото, когато го забелязах на седалката срещу мен, той ме гледаше така, сякаш разбираше мислите ми. Беше хубав, но което е най-важното — от лицето му лъхаше добрина. Когато човек е уморен, нещастен и обезнадежден, добротата е по-важна от всичко.

По едно време ми стана толкова тъжно и мъчно, че няхах сили да се боря повече, и станах и излязох през задната врата на каютата. На

палубата нямаше никой. Прекрачих бързо перилото и се хвърлих във водата. Ах, Хети, да знаеш колко беше студена!

Само за едни миг ми се дощя да съм отново във Валамброза, да гладувам и да се надявам. После са вкочаних и всичко ми беше вече все едно. А след това усетих, че във водата има някой до мен и ме подържа. Той беше излязъл подир мен и беше скочил да ме спаси.

Отгоре хвърлиха нещо като автомобилна гума, само че бяло, и той ме накара да провра ръце през дупката. После фериботът даде заден ход и ни изтеглиха на борда. Ах, Хети, да знаеш колко ме беше срам от постъпката си — нали това е грехота! — а и от вида ми — с тия рошави мокри коси приличах на плашило.

После дойдоха няколко души със сини униформи и той им показа визитната си картичка и им обясни, че съм изпуснала чантичката си отвъд перилото и когато съм се навела да я взема, съм паднала във водата. Тогава си спомних, че съм чела във вестниците, че самоубийците ги хвърлят в затвора редом с убийците и ми стана страшно.

После някакви жени ме заведоха долу в огнярското отделение, където ми помогнаха да се поизсуша и да оправя прическата си. Когато спряхме на пристана, той ме взе и ме настани в едно купе. Самият той беше вир-вода, но се смееше, сякаш всичко е било някаква шега. Помоли ме да му дам името си и адреса си, но аз отказах — толкова ме беше срам.

— Постъпила си глупаво, моето момиче — каза ласкаво Хети. — Чакай малко да засия огъня. Ех, да имахме поне една глава лук!

— Тогава той свали шапка — продължи Сесилия — и каза: „И все пак аз ще ви намеря, та ако ще да се криете в някой салаш. И очаквам да получа награда за това, че съм ви спасил.“ После плати на кочияша, каза му да ме закара, където посоча, и си отиде. Какво е „салаш“, Хети?

— Храна за добитъка — отвърна продавачката. — Представям си какъв вид си имала.

— Минаха вече три дена — въздъхна миниатюристката, — а той още не ме е намерил.

— Много бързаш — каза Хети. — Ню Йорк е голям град. Помисли си само колко много мокри, рошави момичета трябва да

огледа, докато те познае. Месото става чудесно, но... ах, как няма глава лук! В края на краищата бих сложила чесън, ама и чесън няма.

Яденето къкреше весело и изпущаше съблазнителен мирис, на който все пак не достигаше нещо, и това предизвикваше неутолимо желание да бъде намерен липсващият, толкова необходим продукт.

— Едва не се удавих в тази отвратителна река — потръпна Сесилия.

— Водата ѝ е малко — каза Хети. — Говоря за гозбата. Ей сега ще донеса още.

— А как хубаво мирише!

— Кое, тази гадна река? — възпротиви се Хети. — Вони на сапунена фабрика и мокри сетери. О, ама ти говориш за яденето. Да, всичко е много добре, само дето няма лук. Как ти се видя той — дали има пари?

— Видя ми се преди всичко добър — каза Сесилия. — Сигурна съм и че е богат, но това съвсем не е важно. Когато плащаше на кочияша, без да искам, забелязах в портфейла му стотици, хиляди долари. А после видях от купето как седна в един автомобил и шофьорът му даде шубата си, защото беше мокър до кости. И това бе само преди три дни!

— Каква глупост! — отсече Хети.

— Защо? Шофьорът си беше съвсем сух, нямаше опасност да простине — каза Сесилия. — Да знаеш как хубаво подкара автомобила след това.

— Аз говоря за твоята глупост — каза Хети. — Как не му даде адреса си!

— Никога не съм давала адреса си на шофьори — отвърна с достойнство Сесилия.

— Де да имахме сега един — рече тъжно Хети.

— За какво ти е?

— За яденето, разбира се... Става дума за кромид, не за шофьор.

Хети взе каната и тръгна към чешмата в дъното на коридора. Точно когато тя минаваше кран стълбището, откъм горния етаж се зададе млад човек. Беше облечен прилично, но имаше болен, измъчен вид. В помътнелите му очи се четеше някакво страдание — физическо или душевно. В дясната си ръка този човек носеше глава кромид — златиста, гладка, здрава, лъскава глава, голяма почти колкото будилник.

Хети се спря. Младият човек също. В погледа и позата на продавачката имаше нещо от Жана д'Арк, Херкулес и Юна; ролите на Йов и Червената шапчица сега не й бяха нужни. Младият човек, спрял се на долното стъпало, се закашля смутено. Кой знае защо, той имаше чувството, че са го хванали в клопка, заточили, били, превзели с пристъп, обложили с непосилни данъци, ограбили, глобили и заплашили. Причината трябваше да се търси в очите на Хети. Взирайки се в тях, той видя как към върха на мачтата се издигна черното пиратско знаме и как един морски вълк с кама в зъбите се покатери като маймуна по вантите, за да го закрепил здраво там. Ала той все още не знаеше, че опасността да бъде изпратен всеки миг на дъното, дори без преговори, се дължеше на стоката, която носеше.

— Извинете — каза тя толкова сладко, колкото позволяваше киселият и глас, — да не би да сте намерили тази глава на стълбището? Скъса ми се пликът с покупките и тъкмо бях тръгнала да я търся.

Младият човек се закашля и кашля без прекъсване половин минута. Така той очевидно печелеше време, за да набере смелост да брани своята собственост. После той стисна здраво сълзотворното си съкровище и даде решителен отпор на свирепия нападател.

— Не — каза пресипнало той, — не съм я намерил на стълбите. Даде ми я Джек Бивънс, който живее на най-горния етаж. Ако не вярвате, идете да го попитате. Аз ще ви изчакам тук.

— Зная го Бивънс — каза сърдито Хети. — Той пише книги и всякакви там боклуци. Цялата къща чува как го ругае раздавачът, когато му носи върнатите ръкописи. А вие... и вие ли живеете във Валамброза?

— Не — отвърна младият човек. — Само се отбивам понякога при Бивънс. Ние с него сме приятели. Аз живея на две преки оттук.

— Много извинявайте, ама какво смятате да правите с лози лук?

— Смятам да го изям.

— Суров?

— Да, още щом се прибера у дома.

— Нямате ли нищо друго за ядене?

Младият човек се позамисли.

— Нямам — призна той. — В къщи не е останала нито троха. В бърлогата на Джек също няма нищичко, закъсал е здравата. Никак не

му се искаше да се раздели с тая глава лук, но аз толкова му досаждах, че накрая отстъпи.

— Кажете, драги, и вие си имате неприятности, нали? — каза Хети, без да сваля от него умъдрения си от живота поглед, и сложи костеливия си, но изразителен пръст на ревера му.

— Колкото щете — отвърна незабавно собственикът на лука. — Но този лук си е мой и съм го получил по честен път. Извинете, но трябва да вървя, много бързам.

— Чакайте! — каза Хети и леко пребледня от вълнение. — Суровият лук е ужасно нещо. Както и говеждо задушено без лук. Щом сте приятел на Джек Бивънс, сигурно сте свестен човек. В моята стая там на другия край на коридора седи едно момиче, моя приятелка. Закъсали сме страшно и двете; но имаме малко месо и картофи. Те се варят сега, но им липсва душа, нещо не им достига. В живота има някои неща, които непременно вървят заедно, ръка за ръка. Например розов муселин и зелени рози, или шунка и яйца, или ирландци и бунтове. Или, да речем, задушено с картофи и лук. Или загазили хора и други хора, изпаднали в същото положение.

Младият човек отново се разкашля, и то дълго, притискайки главата лук до гърдите си.

— Така е, разбира се — проговори най-сетне той. — Но нали ви обясних, че бързам...

Хети го сграбчи здраво за ръкава.

— Недейте така, братле. Не яжте суров лук. Дайте своята лепта за вечерята и ще ядете такова задушено, че ще си оближете пръстите. Нима две дами трябва да свалят с нокаут един млад джентълмен и да го затърят в стаята си заради честта да вечеря с тях. Нищо лошо няма да ви се случи, братле. Хайде, решавайте и тръгвайте.

Но бледото лице на младия човек се разля усмивка.

— Е, тръгвам тогава — оживи се той. — Щом моят лук може да послужи като препоръчително писмо, приемам на драго сърце поканата.

— Може, може — каза Хети, — и като препоръчително, и дори още по-добре — като подправка. Вие само почакайте за минутка отвън, докато попитам приятелката си дали е съгласна. И да не вземете да избягате с това препоръчително писмо!

Хети влезе в стаята си и затвори вратата. Младият човек остана да чака отвън.

— Сесилия, рожбо моя — каза продавачката, смазвайки доколкото е възможно чегъртащия си глас, — отвън има глава кромид. И като притурка към нея — един млад мъж. Поканих го на вечеря. Нали нямаш нищо против?

— Боже мой! — възкликна Сесилия и като стана, взе да оправя прическата си. После хвърли тъжен поглед към плаката с ферибота.

— Не — каза Хети, — не е той. Сега имаме работа с действителността. Ако не се лъжа, ти каза, че твоят герой имал пари и автомобили. А този е голтак, който няма нищо за ядене освен глава кромид. Но говори културно и не е нахал. Изглежда, е бил човек с положение, но сега е закъсал. А на нас все пак ни трябва лук. Е, да го доведе ли? Отговарям за поведението му.

— Хети — въздъхна Сесилия, — умирам от глад. Какво значение има дали е принц или разбойник? Все едно. Доведи го, щом носи нещо за ядене.

Хети се върна в коридора. Кромиденият човек беше изчезнал. Сърцето и замря и тъмна сянка покри лицето ѝ — освен върха на носа и скулите. После животът отново нахлу в нея — тя го видя в другия край на коридора надвесен на прозореца, гледащ към улицата. Забърза към него. Той викаше нещо на някого долу. Уличният шум заглуши стъпките ѝ. Тя надникна над рамото му, видя на кого говори и чу думите му. В този миг той се отдръпна от прозореца и я видя.

Очите и се забиха в него като стоманени бургии.

— Само няма да лъжете — каза спокойно Хети. — Какво смятахте да правите с този кромид?

Младият човек сподави кашлицата си и погледна Хети право в лицето. От целия му вид личеше, че няма намерение да търпи повече издевателства.

— Както ви казах преди малко, смятах да го изям — изрече той бавно и разчленено.

— И нямате нищо друго за ядене в къщи?

— Нито троха.

— А какво работите изобщо?

— В момента нищо.

— Защо тогава се навеждате от прозореца и давате нареждания на шофьори в зелени автомобили? — запита Хети с най-резкия си тон.

Младият човек се зачерви и помътнелите му очи засвяткаха.

— Защото, мадам — заговори той, ускорявайки темпото, — плащам на този шофьор заплата и автомобилът е мой, както е мой и този кромид, да, и този кромид, мадам!

Той размаха лука под самия ѝ нос, но тя дори не трепна.

— Тогава защо ядете само лук и нищо друго? — попита тя с убийствено презрение.

— Такова нещо не съм казал — разгорещи се младият човек. — Казах, че в къщи няма нищо за ядене. Това да не е деликатесен магазин?

— Тогава защо се готвехте да ядете суров лук? — продължи неумолимо Хети.

— Защото майка ми винаги ме е карала да ям суров лук против простуда. Извинете, че говоря за неприятни неща като болести, но може би сте забелязали, че имам страшно силна простуда. Смятах да изям лука и да се завия в леглото. Питам се само защо все още стоя тук и ви давам тези обяснения.

— А как се простудихте? — попита с подозрение Хети.

Младият човек очевидно бе стигнал до върха на раздражението. Имаше два начина да слезе от този връх: да избухне или да погледне на всичко откъм смешната му страна. И той избра правилния път: пустият коридор екна от хрипливия му смях.

— Вие сте истинска наслада — каза той. — И аз не ви виня за вашата бдителност. Нямам нищо против да ви обясня. Намокрих се до кости. Преди няколко дни прекосявах с ферибота Северната река и едно момиче се хвърли във водата. Аз, разбира се...

Хети протегна ръка и го прекъсна:

— Дайте лука.

Младият човек стисна зъби.

— Дайте лука — повтори тя.

Той се засмя и сложи кромида в ръката ѝ.

Тогава на лицето на Хети се появи една от рядко озаряващите го, тъжни усмивки. Тя хвана под ръка младия човек и посочи вратата на стаята си.

— Вървете там, братле — каза тя. — Глупачето, което сте измъкнали от реката, ви чака. Влизайте, влизайте. Давам ви три минути, а после ще дойда и аз. Картофка чака там. Влизай, Лукчо!

Той почука и влезе, а Хети се зае да обели кромида и да го измие.

Тя хвърли тъжен поглед към тъжните покриви навън и усмивката слезе бавно от лицето и.

— И все пак — каза мрачно на себе си, — месото е от нас.

[1] Юна — типично ирландско име. В случая се подразбира жена с буен характер. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.